

V barvách srdce

Annora Nesta

BARONET

V barvách srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Annora Nesta

V barvách srdce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**V barvách
srdce**

V barvách srdce

Zlomení 1

Annora Nesta

*Těm, kteří sem přišli hledat útěk před realitou.
Vítejte. Motorkáři už čekají.*

PLAYLIST

Find You – The Phantoms
Dreamer – Brave the Royals
Can't hold us down – Tommee Profitt, Sam Tinnesz
I'm yours – Isabel LaRosa
Hurts so good – Astrid S
I love you I'm sorry – Gracie Abrams
Colors – Halsey
HUSH – Ari Abdul
Late night confessions – Reed Wonder, Aurora Olivas
Good for you – Selena Gomez
Call out my name – The Weeknd
Cinnamon Girl – Lana Del Rey
Watch – Billie Eilish
Timeless – The Weeknd, Playboi Carti
The Water is fine – Chloe Ament
Oblivion – Zayde Wolf, Neoni

PROLOG

NICOLAS

RUKAMA JSEM PEČLIVĚ PROHMATÁVAL každou část jejího dokonalého těla. Svíjela se přede mnou rozkoší. Vzdychala a hekala, a já se málem udělal jen při pohledu na ni.

Zelené oči jí zářily jako oči divoké kočky.

Ležel jsem mezi jejíma nohama a ochutnával ji. Bral jsem si vše, co mi ochotně dávala. Zatínal jsem prsty do měkké, hebké kůže jejích stehen a díval se, co s ní pohyby mého jazyka prováděly. Tiše sténala a prosila, ať nepřestáváme. Užíval jsem si pocit, že se tak skvěle cítila jen díky nám.

Tyson se věnoval jejímu krku. Líbal ji a značkoval, aby každý věděl, že Evelyn Wellsová patří nám. *Jako by to už skoro deset let nebylo jasné.*

Když jsme s bráchou nastoupili na základku, v jeho třídě byla malá copatá holka, o které nepřestával žvanit. Tenkrát jsem ho dokonce praštil za to, jak mi lezl na nervy. Tysonovi se za pár hodin pod okem vylil monokl a já od rodičů dostal dva týdny zaracha. Netušil jsem, co to je. Nikdy předtím jsem zaracha neměl.

Jakmile mi to vysvětlili, napadlo mě, že Tysona praš-tím ještě jednou, aby mi trest prodloužili. Zdržovat se jen ve vlastním pokoji nebylo vůbec zlý.

Brácha za ten monokl nebyl našťvaný, naopak mi děkoval, protože vypadal drsně a holkám se to líbilo. Ale on se stejně zajímal jen o tu jedinou.

Jednou po škole ji přivedl k nám domů a já pochopil, proč se do ní zbláznil. Bylo to nejhezčí stvoření, jaké jsem kdy viděl. *Evelyn Wellsová*.

První člověk, kterému jsem dovolil vstoupit mezi mě a bráchu. Stala se naší princeznou. Naší součástí. Kreslila nám obrázky a nosila čokoládové sušenky. Zanedlouho nám dokonce řekla, že nás má ráda. Tyson z ní byl úplně hotový a já se mu nedivil. Čím jsem byl starší, tím víc jsem si začal uvědomovat, jak hluboké city k Evelyn chovám.

A ta malá copatá holka, která už copy nenosila a vůbec nebyla malá, nám city opětovala. Její pohled na nás se změnil. Oba jsme to poznali. Ale ani jeden z nás o tom nechtěl mluvit, protože by to akorát vyvolalo problémy.

Mlčeli jsme, když jsem Evelyn poprvé políbil. Mlčeli jsme, když se s ní políbil Tyson. Nepadlo jediné slovo o citech, ani když jsme se spolu poprvé vyspali. Stalo se to pár dní po oslavě Evelyniných osmnáctin. Jednoduše jsme si řekli, že to uděláme. *A proč taky ne?* Neměli jsme žádné závazky, chtěli jsme jen být spolu. Přišlo mi to jako nejlepší řešení.

Vydrželo nám to téměř rok. Praktikovali jsme večery plné společného sexu a bylo to kurevsky skvělé. Uctívali jsme Evelyn jako bohyni a ona nám to oplácela tím, že byla naše.

Ale kdybych měl být upřímný, posledních několik týdnů to nebylo ideální. Evelyn před dvěma měsíci

nastoupila na vysokou uměleckou školu, která je v úplně jiném městě. Odstěhovala se a společný vztah se začal komplikovat.

Umění pro ni znamenalo všechno, studovat na té škole byl její sen. A my to chápali, podporovali jsme ji. Jenže na rozdíl ode mě to Tyson nesl mnohem hůř.

Kromě těchto chvil se držel stranou. Vyhýbal se nám, ale Evelyn si ho pokaždé našla. Mluvil s ní, tvářil se, jak je šťastný, jenže v černých očích už netančily ty přihloupelé jiskry. *Možná na něj zase dolehly jeho city k ní*, říkal jsem si.

Snažil jsem se s ním mluvit, ale pokaždé mě odbyl. *Dělal jsem si o něj starosti?* Jasně, že jo. *Hodlal jsem se doprošovat, ať mi řekne, co je špatně?* Ne. Ani náhodou. Kdyby chtěl, přišel by za mnou sám. Bratra jsem znal jako svoje boty, a pokud šlo o jeho city k Evelyn, nebylo by to poprvé, co se kvůli ní uzavřel do sebe. Dal jsem mu týden nebo dva, než ho to zase přejde.

Pracoval jsem jazykem a prsty, abych se dostal na citlivá místa, která v Evelyn probouzela intenzivní rozkoš. Mezitím si Tyson bral její plné rty. Díval jsem se, jak ji chytil pod krkem, načež zalapala po dechu. Co se týkalo sexu, z nás dvou byl Tyson vždyc-ky ten dominantnější. *A zvrácenější*. Na posteli vedle něj ležela ghostface maska, se kterou ještě před chvílí pronásledoval Evelyn po domě. Hledal ji. Lovil ji. Nesoudil jsem ho za to, i já měl své temné choutky a úchylky.

Evelyn se natahovala po mých tmavě hnědých vlasech a já hrdelně zavrčel, když do nich zamotala prsty. Milovala to. Užívala si kapku moci, kterou získala, když nás tahala za vlasy tak moc, až to bolelo. Fascinovalo ji, že s bratrem máme téměř shodnou bar-

vu vlasů a podobné rysy ve tvářích, přestože nejsme pokrevně příbuzní.

Její stisk zesílil a vzápětí mi přitlačila tvář blíž k horkému pulzujícímu rozkroku. Zamručel jsem, jak jsem se opájel její chutí. Byla jako droga. Nikdy jsem neměl dost.

Přejel jsem zuby přes nateklý klitoris a nasál ho mezi rty. Vyjekla, ale ten zvuk utlumila Tysonova ústa. Stáhla se kolem mých prstů a já tak poznal, že se blíží k vrcholu. Zapojil jsem třetí prst. Prohnula se v zádech a Tysona od sebe odstrčila, aby se mohla nadechnout. Lapala po vzduchu, jako by právě uběhla maraton.

„Nepřestávej,“ žádala zadýchaně. Byl jsem v pokušení jí skutečně vyhovět. Ale neudělal jsem to.

Pustil jsem ji a odtáhl se. Zaslechl jsem něco o zkurvených kreténech, ale příliš mě fascinovala mokrá skvrna na prostěradle pod jejím zadkem. Ušklíbl jsem se, zatímco dál prskala jak rozzlobený kotě. Nebylo to poprvé ani naposled, co jsem jí odepřel rozkoš těsně před vyvrcholením.

Plácl jsem ji přes měkkou kůži pod zadkem, načež vyjekla. Prsty, které se leskly od jejích šťáv, jsem jí strčil do úst, abych ji umlčel. Ochotně poslechla a slastně olizovala vlastní chuť.

Vzal jsem ji za stehna a stáhl ke kraji postele. Roztáhla nohy. Pustila mě mezi ně jako hodná holka. Ponořil jsem prsty do husté vlhkosti, rozetřel ji po svém penisu a přiblížil se k její roztoužené kundičce.

Tyson zaujatě sledoval, jak jsem kroužil kolem jejího vchodu. Dráždil jsem ji a trápil tak moc, až téměř brečela touhou a potřebou mít mě v sobě. Miloval jsem, když mě prosila. Nikdy ale nemusela prosit dlouho, protože moje touha po ní byla stejně zoufalá.

Jedním pohybem jsem do ní pronikl a Evelyn se prohnula v zádech. „Nico,“ vydechla. Mezi drobnými prsty sevřela látku prostěradla.

Do hajzlu. Na tuhle chvíli jsem se těšil celý den. Bratr dlouho neotálel a natočil Evelyninu tvář k sobě. Políbil ji. Vášnivě a dravě. Jazykem prohledával její ústa, jako by se snažil zachytit zbytky její chutě, kterou mi předtím slízala z prstů.

Zaklonila hlavu, aby Tysonovi dopřála lepší přístup. Hladila ho a škrábala přes potetovanou kůži, zatímco ji líbal na krk, kousal a laskal. Potom jí něco pošepтал do ucha, klekl si před ní a nastavil jí k tváři tvrdé a lesklé péro. Evelyn poslušně otevřela ústa a přijala ho. Masírovala ho rukou, olizovala a Tyson hluboce sténal. „Kurva, to je skvělý.“

Shlédl jsem dolů a s pootevřenými rty sledoval, jak se můj pták ztrácí v teplém objetí jejího klína.

Byl jsem v zasraném nebi. Držel jsem ji za boky, v prstech drtil ty perfektní křivky, abych po sobě zanechal stopy. Evelyn se vlnila rozkoší a starala se o to, aby takový pocit zažil i můj bratr. Svírala kolem něj rty, zatímco ji držel za dlouhé modré vlasy. „Zatraceně,“ vzdychl.

Zabral si její ústa, dech, tvář, oči. Přinutil ji, aby se dívala jen na něj. Jenže mu to nestačilo.

Když ke mně zvedl pohled, měl jsem chuť ho po dlouhé době zase uhodit. Věděl jsem, co chce a s ne-libostí mu vyhověl, protože jsem musel být spravedlivý.

Vyklouzl jsem z Evelyn a Tyson zaujal moje místo. Uložil jsem se vedle naší holky, zatímco se bratr zapřel vedle jejích boků a pomalu do ní zajížděl až po kořen. Slastně zasténala.

Dotkl jsem se její tváře. Usmála se na mě a zelené oči sklouzly k mým rtům. Na jazyku jsem stále cítil

její chuť, když jsem ji políbil. Prsty jsem se vydal na cestu přes její hrud' a vnímal barevný kontrast našich těl. Po otci jsem zdědil světle olivovou plet', která vypadala o dost tmavší, když jsem se dotýkal Evelyniny porcelánové pokožky. Pokračoval jsem přes prsa a sjel po hladké kůži dolů přímo mezi roztažené nohy. Ať se Tyson třeba posere, ale mně to taky nestačilo.

Zajel jsem mezi její záhyby a ponořil prsty do hluboké vlhkosti. Jemně jsem zatlačil na citlivý pahorek a s úžasem sledoval divoké reakce jejího těla.

Pokračoval jsem níž, dokud jsem se nedotkl místa, kde se jejich těla spojovala. Tyson ustal v pohybu a Evelyn snad zapomněla dýchat, když se zvedla na loktech, aby viděla, jak se můj dlouhý prst ztrácí v její kundičce spolu s Tysonovým ptákem.

S bratrem jsme se pohybovali ve stejném rytmu a Evelyn křičela. Škemrala, ať pokračujeme, ať jí dopřejeme uvolnění.

Vzal jsem ji za ruku a nasměroval ji k sobě, protože hrozilo, že mi penis nejspíš upadne bolestí, pokud se taky brzy nedočká uvolnění.

Uchopila mě do ruky a bez otálení mě začala třít a hladit. Dobře věděla, co se mi líbí. Držela mě pevně a přejížděla palcem přes žalud. Z toho doteku jsem téměř zešílel.

Ležela před námi udýchaná, lesklá potem a pouze naše. V bratrových očích jsem spatřil to samé. Byla naše. Jenom naše.

Tyson ji pevně chytil za boky a přirážel do ní jak divoké zvíře. Oči měl temné, zatopené chtíčem. Věděl, že si to s ní může dovolit. Líbilo se jí to. Prahla po jeho drsné stránce.

Pootevřela ústa, prohnula se v zádech a vydechla: „Panebože... už...“

Moc hodná holka.

Bez varování jsem do ní zajel dalším prstem. Všichni tři jsme hlasitě vzdychali, zatímco se Evelyn kolem nás střídavě svírala a uvolňovala, Tyson plnil její lůno a já značkoval její tělo.

Zažíval jsem jeden z těch nejlepších orgasmů a ona nepřestávala. Honila mě, lízala, prodlužovala můj orgasmus, co nejvíc to šlo, a já ji miloval. Tak zatraceně moc jsem ji miloval.

Když jsem se vzpamatoval ze slastného omámení, vstal jsem a shlédl na Evelyn, která se na posteli protahovala a spokojeně vrněla.

Na kundičce se jí lesklo sperma a stékalo dolů na prostěradlo. Pták mi začal znovu tvrdnout a já se neubráníl představě, že bych si Evelyn vzal ještě jednou. Ale u představ to taky muselo zůstat, protože naše holka byla vyčerpaná. Nejspíš by mě nakopala do prdele, kdybych si něco zkusil.

Tyson si povzdechl. S nepatrným úsměvem pohladil Evelyn po stehně a natáhl na sebe šortky. „Jdu si zakouřit,“ oznámil příkře, popadl ghostface masku a mně nevěnoval jediný pohled. *Jak myslíš, pitomče.*

Sledoval jsem, jak odchází ze svého pokoje, který mu patřil už dvanáct let, a měl sto chutí chytit ho za krk a přitáhnout zpátky, protože tohle chování jsem neakceptoval. Jestli se zase utápěl v depkách kvůli ní, fajn. Ale moje vina to nebyla. Tyson mě neměl co ignorovat.

„Promluvíš si s ním?“ ozval se znavený andělský hlas.

„Ne,“ odpověděl jsem a sehnul se pro tepláky ležící na zemi.

Uslyšel jsem šustění přikrývek a vzápětí přede mnou stála Evelyn. Tvářila se jako bohyně zloby a hněvu a já nevím čeho všeho ještě. „Je to tvůj bratr

a evidentně se trápí,“ řekla opatrně, přestože její zelené oči vyplnil vztek a snad i zklamání. Nesnášel jsem, když se na mě tak dívala.

Odfkl jsem si. „Je dospělej. Když si bude chtít promluvit, přijde za mnou sám.“ Když jsme byli mladší a Tyson se s námi zničehonic přestal bavit, šel jsem za ním a vyříkali jsme si to. Ale do prdele, bylo mu skoro dvacet. Měl by mít dost rozumu, aby za mnou došel a řekl mi do očí, co ho žere.

Evelyn svěsila ramena a zavrtěla hlavou. „Jsi nemožnej.“ Chladný tón jejího hlasu do mě narazil jako ledová stěna. „Dám si rychlou sprchu a půjdu za ním.“ Zamířila k nejbližší koupelně, ale já ji chytil za ruku a otočil k sobě.

Položil jsem jí ruce kolem pasu a opřel si čelo o její. Stále byla nahá a její kyprá řadra se zvedala proti méj potetované hrudi. „Dej mi pár minut. Zkontroluju Oriona a přijdu za vámi.“

Usmála se a vtiskla mi rychlou pusu na tvář. „Potřebuje tě, Nico. Nehraj si pořád na drsňáka a projev trochu té bratrské lásky. Možná proto je smutný.“ Naposledy se na mě podívala, než za sebou zavřela dveře.

„Možná,“ zašeptal jsem do prázdného pokoje a promnul si dlaní tvář.

Řešit s Tysonem jeho pocity bylo to poslední, co jsem chtěl v pátek večer dělat. Předem jsem věděl, jak to dopadne. Neřekne mi ani slovo. Ale dělal jsem to pro ni. Pro naši holku, která se nás snažila udobřit po každé, když mezi námi vládlo napětí.

Přešel jsem přes chodbu do své ložnice. Lampa na nočním stolku byla rozsvícená a na posteli ležel Orion obklopený hromadou hraček.

Tvrdě spal. Pokrývka byla potrhaná a na polštáři mi zanechal dárek v podobě hovna. *Skvělý.*

Nakrknutě jsem shlédl na plošinu z polštářů a papírové krabice, kterou jsem mu vystavěl, aby se mohl bezpečně dostat z postele dolů, kde měl připravenou plenku. Plenku, vedle které zasychala žlutá loužička.

Začínal jsem mít pocit, že mě ten pes má slušně v řiti.

Došel jsem k němu a prsty přejel po černé srsti. Štěně dobrmana sebou trhlo a zvedlo hlavu. Jakmile poznal, že jsem to já, začal vrtět krátkým ocasem, kňučet a skákat. Vzal jsem ho do náruče a ukázal na nadílku, kterou po sobě zanechal. „Co to je? Však jsme se učili chodit na plenu, ty smrade jeden.“

V ten moment přestal vrtět ocasem a v rukách se mi třásl jak osika. Vycítil, že se zlobím, a měl strach. Povzdechl jsem si. *Čeká mě s ním hodně práce.* Něžně jsem ho pohladil a pak ho zkusil vyprovokovat ke hře. Zakousl se mi do prstu, což bolelo jak prase, ale nechal jsem ho, ať si hraje a je v klidu.

Před týdnem jsem ho našel na ulici. Ležel u popelnice, byl zblešený a vyhublý. Kolemjdoucí si ho nevšíмали. Jako by neexistoval. Jako by jim neumíral před očima. *Sráči.*

Nedokázal jsem být jako oni. Polomrtvé štěně jsem odvezl na veterinu. Ještě pár hodin a nepřežil by. Kromě toho, že byl extrémně podvyživený, měl zánět v uších, které se mu někdo pokusil kupírovat, což se úplně nepovedlo. Zůstaly mu nakřivo.

Doktorka dala kupě blech základní péči a zeptala se mě, co s ním. Myslela to vážně, nebo si dělala prdel? Odpověděl jsem: „Samozřejmě si ho беру domů,“ a odvezl jsem Oriona do našeho *paláce*.

Tyson z něj byl nadšený a Evelyn ještě víc. Rodiče jsem musel chvíli přemlouvat, ale nakonec svolili pod podmínkou, že se o něj budu starat. To jsem měl samozřejmě v plánu.

Nakoupili jsme s bráchou nespočet hraček, pamlsků, a hlavně tunu žrádla včetně sušeného mléka, protože měl sotva pět týdnů.

Provedl jsem ho celým domem, ukázal mu svoji motorku a slíbil, že odteď se bude mít jako největší pán. A on se na mě díval s takovou vděčností, s jakou jsem vzhlížel k otci, když mě poprvé prováděl domem.

Orion mi připomínal mě a Tysona. Otec – ten biologický – mě vyhodil na ulici, když mi bylo šest let. Jako drogově závislý nebyl zrovna pečující. Na mámu jsem si nepamatoval. Řekli mi, že zemřela krátce po tom, co jsem se narodil.

Žil jsem na ulici asi tři týdny, než jsem narazil na o rok mladšího vyzáblého kluka. Představil se mi jako Tyson. Můj příběh byl oproti jeho procházka růžovou zahradou. Rozbrečel se, objal mě a naříkal, že nechce být sám. „Už nebudeš sám. Zůstaneme spolu,“ řekl jsem mu tehdy lámanou angličtinou. Otec... dárce spermatu, mluvil jen italsky. Anglicky jsem se naučil díky odposlouchávání náhodných rozhovorů, zatímco jsem se plížil ulicemi.

Stali se z nás bratři. Kradli jsme jídlo a kryli si záda. Na děcka z ulice se nám nežilo nejhůř, protože jsme našli opuštěné skladiště na kraji města, které se stalo naším domovem. Ale o dva roky později se všechno posralo, když nás při krádeži chytla policie. Uklidňovali nás, že nám nic nehrozí, ale já se hrozně bál, že nás s bratrem rozdělí.

Málem se jim to podařilo. Poslali nás do dětského domova. Tyson byl mladší a roztomilejší, takže netrvalo dlouho a ředitelce se ozvala Melanie Carletonová, že ho chce adoptovat.

Jenže já dal bratrovi slib, že nás nic nerozdělí. Takže když za pár dní dorazila i s manželem Scottem,

aby se s Tysonem seznámili, předvedl jsem takovou hysterickou scénu, že jim nezbylo nic jiného než mě adoptovat spolu s ním.

Ušklíbl jsem se nad vzpomínkou a položil Oriona na zem, abych po něm uklidil. Běžel za mnou, kamkoli jsem se hnul, takže jsem se o něj několikrát málem přerazil a on mi za to kousal nohavice tepláků.

Když jsem byl se vším hotový, ztěžka jsem vydechl. Hádal jsem, že Evelyn v tuhle chvíli promlouvala Tysonovi do duše. Měl bych jít za nimi. Ale nechtělo se mi. Nechtěl jsem sledovat ten jeho kyselý výraz. *Ale je to můj bratr...*

Otevřel jsem dveře a pustil Oriona na chodbu. U paty schodiště jsem ho popadl dřív, než stačil slítnout dolů, a snesl ho do přízemí.

Sotva jsem došlápl na chladnou podlahu, zvenku ke mně dolehl křik. Položil jsem Oriona na zem a rozběhl se ke dveřím na zahradu, abych zjistil, co se to kurva děje.

Evelyn a Tyson stáli u bazénu. Bratr ji k sobě tiskl a snažil se ji... líbat? Ona měla v očích slzy. Naše holka brečela. „Pusť mě, Tysons. Prosím. Už dost!“ *Co to do prdele...*

Přepadl mě vztek. Bratr nebo ne, tohle si nemůže dovolit. Obzvlášť ne k ní. Moje nohy se daly do pohybu, aniž bych si to uvědomil. Tysona jsem od ní odstrčil a praštil ho do nosu. Krev se rozprskla po zemi a pár kapek dopadlo do rodinného bazénu. *Tohle se máma nesmí nikdy dozvědět.*

„Koukej se uklidnit, ty vole!“ zahučel jsem na něj a otočil se k roztřesené Evelyn. Objímala se rukama, slzy jí stékaly po červených tvářích.

„Co se sakra stalo?“ zeptal jsem se možná trochu víc drsně, protože sebou polekaně trhla.

Zavrtěla hlavou a odvrátila se. Natáhl jsem k ní ruku, ale ona ukročila stranou. Nechtěla se na mě dívat. Nechtěla, abych se jí dotýkal.

Vrátil jsem pohled k bratrovi. Přestože měl většinu tváře od krve, pochopil jsem, s jakým výrazem mi vypaloval díru do hlavy. Jako by mě nejradši na místě zabil. Nikdy se na mě nedíval s takovou zlobou a já bych kecal, kdybych tvrdil, že mě z toho nebodlo u srdce. „Co to do tebe vjelo?“ Neodpověděl. „Tysone!“

Černé oči zaměřil na Evelyn. Jako bych tam ani nebyl. „Mrzí mě to, Evelyn. Nechtěl jsem...“ rozešel se k ní.

„Nesahej na mě!“ křikla a on se zastavil.

Dívali se na sebe a mně přišlo rozumnější zařadit zpátečku a držet hubu. Jestli spolu museli něco dořešit, nebudu do toho vstupovat.

Evelyn na mě krátce pohlédla. Její nádherné oči ke mně vyslaly tichou žádost. Jednoduše jsem kývl na znamení, že se odsud kurva nehnu. Může mu říct, cokoli má na srdci. Nemusí se bát. Agresivně si utřela slzy a spustila: „Řekla jsem ti, ať mě necháš bejt. Proč jsi mě neposlechl? Proč jsi to musel pokazit?!“

Tyson si hřbetem ruky setřel krev, zrak se mu leskl. „Protože tě miluju a chci bejt s tebou. Proč to sakra nechápeš?“ Bolest v jeho hlase mě udeřila do žaludku. Všechny ty roky ji miloval, ale Evelyn mu nikdy do očí neřekla, jestli to cítí stejně.

Měla nás ráda. Měla nás ráda hodně. Tak moc, že byla ochotná spát s námi oběma. Ale jestli z její strany hrála určitou roli *láska*, to věděla jen ona.

Přistoupila blíž ke mně s pohledem stále upřeným na bratra. „Mám tě ráda, Tysone, ale nemiluju tě. Musíš to pochopit. Prosím.“ Poslední slovo dodala se smutkem v hlase.

Tyson se trhaně nadechl. „Kdyby nebylo tebe, vše mohlo bejt jinak.“

Zůstal jsem stát jako opařený. Bratr se díval na mě. „O čem to mluvíš?“

„Vecpal ses mezi nás, jakmile jsi měl možnost. Bylo ti jedno, co jsem k Evelyn cítil,“ obvinil mě. *Dělá si ze mě srandu?*

Začínal jsem vidět rudě. „Viděl jsem ty tvoje pohledy, ale že tě to sralo až tak?“ odfrkl jsem si. „Mohl jsi mi to říct. Stačilo otevřít hubu. Znáš mě, víš, že bych si dal odstup. Ale tys mlčel a teď na mě budeš házet vinu, jen protože máš vztek, že tě nechce?“ Udělal jsem k němu krok. „To, že tě nemiluje, není moje chyba.“ *Už by si to měl kurva uvědomit.*

„Je to tvoje chyba,“ procedil skrz zuby. Nelíbilo se mi, co jsem viděl v jeho očích. *Nic.* Kdykoli jsme se hádali, pořád v sobě nesly tu bratrskou lásku. Ale teď byly prázdné, bez emocí.

„Tysone...“ začal jsem mírnějším hlasem.

On mi ale zasyčel do tváře: „Protože miluje tebe.“

V ten moment jsem zapomněl, co jsem chtěl bratrovi říct. Zmohl jsem se jen na: „Cože?“

Evelyn se objevila vedle mě. Po tvářích jí klouzaly čerstvé slzy. „Nico, já,“ přerývavě se nadechla, „mrzí mě to, nechtěla jsem, aby se to stalo.“ Pořád jsem nenacházel slova. Proto na mě Tyson tak vyjel. Holka, kterou miluje, miluje mě. *To je v prdeli.* „Konečně jsem byla upřímná, jenže Tyson to nevzal moc dobře,“ dodala rozhněvaně a já slyšel, jak bratrovi puklo srdce.

Bez dalšího slova vyrazil k domu.

„Tysone,“ oslovil jsem ho. Žádná reakce. „Brácho.“

Zastavil se, jen aby mi vypálil díru do hrudi, když řekl: „Už mi tak neříkej.“

Málem to se mnou seklo. *Tak to kurva ne.* Došel jsem k němu a chytil ho za paži. „Takže co teď uděláš? Zdrhneš a budeš mě nenávidět? Kam se poděl slib, že nás nikdy nic nerozdělí?“

Vytrhnul se mi a zavrčel: „Způsobil sis to sám.“

„Můžeme si o tom v klidu promluvit? Kam bys teď jel uprostřed noci?“ zeptal jsem se. Žádal ho. Klidně bych padl na kolena, kdyby to byla podmínka, aby zůstal. On ale po mně nic nechtěl, jen mlčel. „Tyso-ne!“

Podíval se na mě. Podíval se na Evelyn. Prázdnota v jeho tváři se mi navždy vryla do paměti. „Už to nedávám, nemůžu s vámi bejt. Tohle?“ Ukázal na nás tři. „Skončili jsme.“ Opět se začal vzdalovat a já ho tentokrát nezastavil. Jakmile mi zmizel z dohledu, zhroutil se mi celý vesmír.

Evelyn se naplno rozbrečela. „Mrzí mě to. Všechno je to moje vina, neměla jsem nic říkat.“ Zabalila své tělo do šedého svetru. Natáhl jsem paži jejím směrem, ale ona mě odstrčila. „Nedělej to. Neutěšuj mě.“

Cítil jsem, jak se mi vzdaluje. „Evelyn...“

„Jsem tak pitomá, nikdy jsem na to neměla přistoupit.“ Zajela si rukou do modrých vlasů. Vzlykala a v pozadí zněl motor Tysonovy motorky.

Cítil jsem... ani nevím, co jsem cítil. Ale bolelo to. Zatraceně to bolelo. A měl jsem strach. „Vyřešíme to, jen zůstaň se mnou.“

Zadívala se na mě přes dlouhé řasy, její vlasy zářily pod svitem měsíce a ve tváři jí tančily odlesky vody z bazénu. „Myslíš si, že se na tebe můžu podívat, aniž bych viděla, co jsem způsobila?“

„Ty mě taky opustíš? Po tom všem?“ Nemohl jsem si pomoci, ta slova ze mě vypadla sama. „Nepřiznala jsi před chvílí, že mě miluješ?“

„Za takovou cenu mi láska nestojí,“ zněla její odpověď. Hned po Tysonovi mi vrazila do srdce další dýku. Otočila se, aby odešla. Aby mě opustila.

„*Mio oro*,“ zašeptal jsem v italštině. *Moje zlato. Moje umělkyně. Moje bohyně.* „Neodcházej.“

Zastavila se. Dala mi ještě malou naději, než ji krátce nato rozdrtila ve svých malých rukách. „Promiň, Nico.“

Naivně jsem věřil, že se nevzdá tak snadno.

Myslel jsem, že je jiná a že ví, co chce.

Koho chce.

Ale ona se neohlédla.

Odešla z mého domu.

Z mého života.

Z mého srdce.

Evelyn Wellsová, tohle ti nikdy neodpustím.

1. KAPITOLA

O tři roky později

EVELYN

MŮJ POKOJ VYPADAL POŘÁD stejně. Velká postel schovaná pod hromadou polštářů, bílý koberec pokrývající celou podlahu, staré skříně, pracovní stůl, odkládací stolek a obrazy. Zarámované kresby visely na modrou barvou natřených zdech a vracely mi vzpomínky, které jsem uzamkla hluboko v mysli.

„Evelyn, tak jak to... to je tvůj pokoj?“ Moje nejlepší kamarádka Kiana zůstala stát mezi dveřmi a v rukách držela dva černé kufry. „Vypadá to tady jak v muzeu.“

Protočila jsem oči. „Nech toho, tohle není...“

„Tohle je přesně to, co galerie potřebuje. Nic proti paní Jonesové, ale její obrazy jsou nudný a okoukaný. Naopak tohle,“ rozhodila rukama, „to je novinka!“

Kiana před pár měsíci absolvovala dramatický kurz a jak se zdá, ještě ji to neopustilo.

Seznámily jsme se první den na univerzitě. Obě jsme hledaly učebnu uměleckého managementu a marketingu. Nebylo to přátelství na první pohled. Ačkoli se to nemusí zdát, Kiana je velmi opatrná,

koho si pustí do své blízkosti. Prošla jsem extrémně přísným testem, aby se mezi námi utvořilo tak silné přátelské pouto.

Zajela jsem si rukou do hnědých vlasů, jejichž barva se zhruba od poloviny měnila na ocelově modrou. „Kufry si můžeš odložit tam, než naši nachystají pokoj pro hosty.“ Ukázala jsem do rohu pokoje vedle dřevěného stolu ignorujíc její nesmyslné nápady. Malovala jsem *dobře*, ale moje umění ani zdaleka nestačilo na vlastní výstavu. „A co jsi to chtěla říct, když jsi sem přišla?“

Kiana položila kufry a upřela na mě oříškově hnědé oči. Vlasy měla o pár odstínů tmavší než já, dlouhé a vlnité. Světlá, téměř bledá pleť kontrastovala s jejím stylem oblékání. Nosila jen černou, výjimečně šedou. Momentálně na sobě měla dlouhé černé šaty s korzetem, hedvábné rukavice a kolem krku nespočet náhrdelníků z přírodních materiálů, které si Ki sama vyrobila. Libovala jsem si v podobném stylu, jen o něco barevnějším. Často jsme slýchávaly, že jsme jak víly. Ale každá z jiného konce kouzelného světa.

„Chtěla jsem vědět, jak to s tebou vypadá. Máš plány na večer?“

Pokrčila jsem rameny. „Nevím. Chtěla bys někam jít?“

Odfrkla si a znovu se vydala na prohlídku mojí tvorby. „Jasně že jo, jsem v New Yorku poprvý. Chci město poznat.“

„Můžeme se projít, zajít někam na jídlo. Cokoli.“

„Cokoli?“ Významně se usmála. „A co kdybych ti řekla, že jsem zaslechla něco o speciální akci, která se koná dnes večer?“ Otevřela skicák, co ležel na stole pár let nedotknutý. Zatímco listovala, sem tam ke mně zalétla pohledem, ale nic dalšího neřekla.

S povzdechem jsem se posadila na postel. Úplně jsem zbožňovala tahle její tajemná prohlášení, která mi vůbec nic neřekla. „Rozved’ to.“

„Jak jsem běžela do obchodu pro tampony a čokoládu, byli tam dva kluci. Bavili se o tom, že je to konečně zase tady a že tam bude hrozně moc lidí. Dali mi adresu.“ Sundala ze zad kožený batoh a vylovila z něj telefon. „Nevím, co to je, ani kde to je, ale o to víc to zní zajímavě, ne?“

„Přesně tohle prohlásí každá hlavní hrdinka z béčkového hororu, která na konci filmu umře, Ki.“ Na moji vtipnou, ale pravdivou poznámku nereagovala, rovnou diktovala adresu. Místo konání akce bylo někde za městem. Nezdálo se mi to. Nevím o žádných *zajímavých* speciálních eventech, co by se poblíž New Yorku v dohledné době konaly, ale třeba mi jen něco uniklo. „Myslela jsem, že chceš poznat New York, ne jeho okolí.“

Zvedla oči od displeje. „Proč ne oboje?“

„Možná...“ začala jsem váhavě.

„Holky!“ ozval se zezdola přísný hlas mé drahé maminky. „Pojďte se najíst, než vám to vystydne!“ A tím byla debata o večerní akci prozatím uzavřena.

Elizabeth Wellsová vykouzlí zázrak nejen na plátně, ale i na talíři. Naservírovala nám kuřecí maso se zeleninou v krémové omáčce, což bylo jedno z jejích vyhlášených jídel. Táta s bráchou ani nedutali, jak do sebe hrnuli jedno sousto za druhým. Byla jsem na tom podobně. To jídlo bylo tak dobré, chutnalo jako domov.

„Paní Wellsová, je to naprosto vynikající,“ rozplývala se Kiana.

Mamka roztáhla rty v širokém úsměvu. „Jsem ráda, že ti chutná. A říkej mi Beth.“

Ki se natáhla pro sklenici s vodou, tváře jí zčervenaly. „Děkuju ještě jednou, *Beth*, že u vás můžu zůstat. Kdyby to byl problém, klidně půjdu na hotel.“

Zamračila se. „Ale hlouposti, u nás jsi vždy vítaná, že jo, Aarone?“

„Jistě, zlato,“ odpověděl táta s mechanickým úsměvem, ale mamka a já jsme věděly, že myšlenkami je úplně jinde. Jeho pozornost byla rozptýlená mezi obědem a neustále bzučícím telefonem, na kterém vyskakovaly nové maily ze školy. Táta učil na Xavierově střední škole společenské vědy, a i když byl školní rok oficiálně u konce, práce učitele mu nikdy zcela nedala pokoj.

„Jeden by řekl, že po skončení školního roku budu mít klid,“ povzdechl si a rychle otočil telefon displejem dolů, když se na něm objevil další e-mail.

S mamkou jsme si vyměnily pohledy. Táta byl skvělý kantor. Práce ho naplňovala, dělala ho šťastným. Ale občas nastaly momenty, jako třeba tento, kdy nás napadlo, jestli toho na něj není přeci jen trochu moc.

Naproti mně o podlahu zavržala židle. Eric se zvedl od stolu, čímž přitáhl naši pozornost. Mamka se na něj mírně usmála. „Kam si myslíš, že jdeš?“

Eric ukázal na hromádku lego kostiček, co nechal v obýváku. „Stavět loď,“ odpověděl nadšeně. Brácha odmala miloval lego a já si pamatovala, že o této konkrétní neustále mluvil, když jsem s ním naposledy telefonovala. A protože se blížily jeho desáté narozeniny, musela jsem mu ji koupit.

„A nechceš tu zůstat s námi? Dlouho jsi sestru neviděl,“ navrhla, snažíc se ho přimět k delšímu posezení.

Eric se zatvářil rozpačitě. „Mami, já musím stavět rychle. Nico mi na narozeniny přinese další,“ vy-

světloval horlivě a přitom už očima měřil vzdálenost ke kostičkám.

Odložila jsem příbor. Měla jsem co dělat, abych zachovala klidný výraz, jak se mi stáhl žaludek. Ne že by mě zmínka o něm tak rozhodila i po třech letech, co jsme se neviděli. S Ericem se znali v podstatě od jeho narození, takže se pravidelně scházeli, podnikali výlety a chodili do kina, jak mi Eric s radostí po telefonu vyprávěl. Měl ho rád a mě upřímně těšilo, že s ním Nico i po tom všem zůstal v kontaktu. *Na rozdíl od jeho bratra.*

Kiana zaujatě zvedla tvář a můj žaludek se zhoupl jak na houpačce. „Kdo je Nico?“

„Nikdo,“ odpověděla jsem rychle vyhýbajíc se jejímu pohledu. Eric se na mě zamračil, ale než stačil cokoli říct, pobídla jsem ho: „Jen běž, ať to dokončíš včas.“ Jako by si znovu vzpomněl na ten důležitý úkol, celý se rozzářil, přiskočil ke mně a vtiskl mi pusou na tvář, než se rozběhl do obývacího pokoje.

Zůstala jsem s pohledem přikovaným ke stolu. Kiana mě sledovala a já věděla, že se bude později ptát. Tak trochu neměla o *jeho* existenci tušení.

Mamka si odkašlala. „Máte na večer nějaké plány?“

„Půjdeme na speciální akci,“ odpověděla jsem bez většího uvažování nad tím, co má slova způsobit.

„Jo?“ zeptala se mě Kiana s jiskřičkou nadšení v očích.

„Jo,“ potvrdila jsem s křečovitým úsměvem. Už nebylo cesty zpět.

Táta, který do té chvíle nevěnoval rozhovoru moc pozornosti, najednou zbystřil. „Na jakou akci?“ zeptal se s vážným zájmem.

„Za městem se něco pořádá, tak to půjdeme omrknout,“ odpověděla jsem a snažila se znít co nejvíce uvolněně.

„Proč za městem?“ podivil se. „Kde přesně ta akce je? Odvezu vás.“

„Tati...“ začala jsem, ale mamka mě předběhla.

„Aarone, nech je, jsou to velký holky,“ řekla s úsměvem, kterým se ho snažila uklidnit.

Táta se však nenechal tak snadno odbýt. „Proč bych je nemohl odvézt? Musí být po cestě z Washingtonu unavené.“

„Ta akce je až večer, do té doby si odpočineme,“ ujišťovala jsem ho a doufala, že už s tím dá pokoj. Táta byl úžasný člověk, ale až přehnaně ochránářský. Bylo mi dvacet dva, ale občas se ke mně choval, jako by mi stále bylo pět.

Něco nesrozumitelného si zamumlal pod nos.

Mamka se otočila zpět ke mně a Kianě. „No, a co škola a práce? Všechno v pořádku? Evelyn mi skoro nikdy nic neřekne.“

Kiana se usmála. „Škola je normálka, ale práce je super. Zrovna máme na starost jednu vernisáž.“

Mámě se rozzářily oči. „Vážně?“ vyhrkla nadšeně. „Musíte mi povědět víc.“

Kiana se naklonila dopředu a začala vyprávět o výstavě, na které jsme pracovaly a která se měla konat za čtyři týdny. Nebyly jsme hlavní organizátorky, co by musely být ve Washingtonské národní galerii neustále přítomné, ale díky škole jsme dostaly možnost nastoupit na částečný úvazek a jako pomocné ruce přispět při plánování a zařizování.

„Do Washingtonu se vrátíme pár dní před výstavou, do té doby máme volno.“ To volno, o kterém Kiana nadšeně povídala, nebylo tak docela pravdivé. Čekala nás práce online. Nevyhneme se jí, i kdybychom chtěly.

Mimo to mi Ki připomněla, jak dlouho v New Yorku

zůstaneme. Nebyla jsem tu tři roky. Když mě rodiče chtěli vidět, byli to oni, kdo za mnou přijel. Pokaždé se mi povedlo najít nějakou výmluvu, abych domů nemusela. Práce, škola, nemoc, škola. Těsně před začátkem léta jsem nad tím hodně přemýšlela a došlo mi, že mě to už nebaví. Nechtěla jsem se neustále schovávat. Chtěla jsem domů. *Už to jsou tři roky, co by se mohlo stát?* pomyslela jsem si. A tak jsem se sbalila, pozvala Ki, ať jede se mnou, a teď jsem tady.

Doma na necelé čtyři týdny. Dost dlouhá doba na to, aby si mě minulost našla, ale já naivně věřila, že k tomu nedojde.

„KDO JE NICO?“

Sevřela jsem volant pevněji. Zhluboka jsem se nadechla a vydechla, zatímco jsem nás vezla neznámo kam. Už dávno jsme vyjely z města a do cíle zbývalo snad ještě dvacet minut. „Nikdo. A už se mě neptej.“

„Proč mi to nechceš říct?“ zavyla Kiana, její tón byl plný nedočkavosti a zklamání.

Upřímně jsem se zasmála, ačkoli mě pěkně vytáčela, jak se ze mě snažila vymámit odpověď. „Ty seš tak zvědavá.“

„Nemůžeš se mi divit. Nejsi zrovna sdílná, co se vztahů týče. V jednu chvíli jsem si myslela, jestli nejsi spíš na holky nebo tak, což samozřejmě není nic špatného,“ brebentila, zatímco jsem soustředěně sledovala cestu před sebou. Kiana se nikdy neostýchala ptát na osobní věci a teď, když Eric vyzradil *jeho* jméno, byla očividně ještě více zvědavá. „Ale na scéně se ukázal jistý Nico. Takže?“

„Kiano, ještě jednou se zeptáš a vyhodím tě z auta,“ varovala jsem ji.

„Ty seš zlá,“ postěžovala si, ale už se dál neptala a shlédla na telefon, na kterém běžela navigace. „Na křižovatce doleva.“

Nejistě jsem odbočila. Cesta vedla přes hluboký les. Zpomalila jsem, protože kolem silnice nebylo žádné osvětlení, a moje nervozita rostla s každým ujetým metrem. „Kam to sakra jedeme?“

Když už jsem si myslela, že se na to vykašlu a vrátím se, objevily se před námi mihotavé odlesky světél. Jsme tady. Konečně.

„Dorazily jste do cíle,“ pronesl hlas z navigace, když jsme vyjely z lesa a silnice se změnila na kostrbatou šterkovou cestu.

„No nekecej!“ Ki se natáhla dopředu a zalapala po dechu. „Můj bože!“

„Co?“ Zastavila jsem auto na provizorním parkovišti. Snažila jsem se pochopit, co ji tak šokovalo. Vypadalo to jako obyčejná párty. Kolem nás se hromadily skupiny lidí s plastovými kelímky, smáli se a vypadali natěšeně. *Kdo by ale pořádal večírek uprostřed ničeho?*

„To jsou motorkářské závody,“ oznámila s úžasem a vzápětí se okolím rozlehl šílený řev motoru.

Srdce mi začalo bít jako splašené, když jsem si uvědomila, co to znamená. „Cože?“ vydechla jsem a nebála se skrýt obavy. „Ki, to není dobrý nápad, pojedeme zpátky.“

Moje kamarádka se ovšem nenechala odradit. „Proč? Vždyť už jsme tady, nebyla by to škoda?“

„Ty závody jsou nelegální,“ protestovala jsem, ale Kiana se tvářila, jako by v tom neviděla problém.

Hlavou mi běžely ty nejšílenější myšlenky. *Co když jsou tady? Proboha, co když vědí, že jsem zpět? Co když je potkám?*

„Ale no tak, přece nejsi posera,“ řekla Ki s úsměvem a rozhlédla se kolem. Její oči se leskly vzrušením, když si prohlížela přeplněné parkoviště jásajících lidí. Shromažďovali se a na závodistiště příjíždělo stále víc motorkářů. „Vypadá to zábavně, tak pojď.“ Vystoupila z auta a vyrazila přes parkoviště mezi lidi.

„Ki!“ zavolala jsem na ni, ale ta mrcha předstírala, že mě neslyší. „Zatraceně.“

Co jsem měla dělat? Tohle místo pro mě bylo zakázané území. Měla bych odejít. *Chtěla* jsem odejít, ale nemohla jsem Ki opustit.

Vylezla jsem z auta a snažila se ji doběhnout. Už se ztrácela v davu. „Kiano!“ zavolala jsem na ni a tentokrát se otočila.

S širokým úsměvem mě vzala za ruku. „Dráha je prej tímto směrem a závod brzy začne!“ Táhla mě za sebou a přitom nadávala, že si vzala nevhodnou obuv. Její boty na vysokém podpatku a moje střevíčky zažívaly na kamenité cestě těžké období.

Proplétaly jsme se mezi motorkáři, kteří dokončovali poslední přípravy. Sklopila jsem pohled. Jestli tu byli, mohl to být kterýkoli z nich.

Začala se mi motat hlava. „Ki, počkej.“

Zastavila se, aby si mě prohlédla. „Jsi v pořádku? Jsi úplně bledá.“

„Necítím se dobře.“

Kiana se urychleně rozhlédla. „Támhle je stánek, seženu ti vodu. Počkáš tady, jo?“ Z mých úst vyšlo něco jako „hm“, což Ki zrovna neuklidnilo, ale já se nemohla na nic jiného. Hučelo mi v uších a myslela jsem, že se pozvracím. Přepadl mě svazující strach. Strach z toho, že je potkám. K tomu nemůže dojít, nezvládla bych to. „Hej, ty!“ zavolala na někoho. „Kamarádce není dobře, dej na ni pozor. Hned jsem zpátky.“

Opatrně mě uložila do cizích rukou. Do velkých a hřejivých rukou. „A nesahat víc než je nutný, jasný?!“ varovala ho, než se rozběhla ke stánku s občerstvením.

Ošila jsem se pod dotekem neznámého člověka. „To je dobrý, zvládnou to.“ Chtěla jsem odstoupit, ale silné ruce mě udržely na místě. „Řekla jsem, že to zvládnou.“ Otočila jsem se a našla vlastní vystresovanou tvář. Můj odraz se leskl v zrcadle helmy vysokého muže, co mě stále držel, jen tak mimochodem. „Pusť mě,“ přecedila jsem skrz zuby, ale on se nepohnul. Díval se na mě. Cítila jsem, jak mi jeho oči přes plexisklo vyvrstávají díru do čela. Jeho prsty uvolnily stisk, ale stále se mě dotýkaly. Pomalu sklouzly dolů po mých pažích schovaných v pleteném kardiganu a svět zpomalilo. *Co to dělá?* Zastavil se u předloktí a pak se rychle stáhl, jako bych ho popálila. Muž ode mě odstoupil, otočil se a vrátil se ke své motorce.

„Tady, napij se.“ Ki mi vtiskla do ruky láhev s vodou. „Kde je ten chlap? To tě tady nechal? Jak se cítíš?“ Nebyla jsem schopná odpovědět na žádnou z jejích otázek. Hleděla jsem na něj a na jeho motorku, kterou jsem moc dobře znala. Pomáhala jsem ji vybrat. Měla modrou barvu, spadala pod značku Yamaha a jmenovala se Luce Blue.

„Proč zrovna *Luce Blue*?“

„Protože to v italštině znamená jasná modř,“ odpověděl a mezi prsty vzal pramínek mých modrých vlasů. „Připomíná mi tebe.“

Při té vzpomínce mi srdce spadlo k nohám. Zvedla jsem oči a přistihla ho, jak mě pozoruje. Pod tím pohledem jsem cítila tíhu jeho nenávisti.

Stalo se to, čemu jsem se chtěla za každou cenu vyhnout.

Nicolas Carleton věděl, že jsem zpátky ve městě.

2. KAPITOLA

EVELYN

VYPILA JSEM SKORO CELOU láhev vody. Kiana na mě mluvila, jenže jsem nedokázala jakkoli reagovat. Před očima jsem měla pouze *jeho*. Jeho tvář. Jeho úsměv. Jeho hněv.

Závodníci řešili poslední kontroly, pravidla a podmínky závodu a já zvažovala možnosti. Mohla jsem odejít, vrátit se domů a předstírat, že se to nikdy nestalo, nebo jsem mohla zůstat.

Už věděl, že tu jsem, mělo cenu se nadále skrývat? Akorát bych mu dala další důvody si o mně myslet, jaký jsem zbabělec.

„Jak je ti? Mám nás odvézt?“ zeptala se Kiana. Konečně jsem ji slyšela i přes myšlenky, co mi hučely v hlavě.

„Ne, je to lepší. Díky,“ odpověděla jsem s úsměvem. Nechtěla jsem utíkat. Už ne. „Zůstaneme.“

Ki mi úsměv oplatila a já se zuby nehty držela nově objevené odvahy, když mě vzala za ruku a odvedla ke žluté pásce, která oddělovala diváky od závodní dráhy.

Závodníci se přesunuli ke startovní čáře. Vzduch byl plný napětí a očekávání. V jedné řadě se seřadilo deset motorkářů, každý z nich seděl na své silné mašině, připravený vyrazit vpřed. Motory burácely, vytvářely dunivý zvuk, který mi rezonoval v hrudi.

Nicolas byl mezi nimi nejvýraznější, přestože měl na sobě černé kožené oblečení, které na špatně osvětleném závodisti téměř splývalo. Jeho postava však vynikala. On vynikal. Přitahoval mou pozornost jako magnet. Jak seděl na Luce Blue, bylo jasné, že je ve svém živlu. Miloval to. S bratrem snili o motorkách a gangu ještě v době, kdy jsme si jako děti kreslili na zahradě.

Při myšlence na Tysona mi srdce vynechalo úder. Prohlédla jsem si všechny závodníky, ale byla jsem si jistá, že mezi nimi není. Nejspíš by se neúčastnil stejného závodu jako jeho bratr. Od jejich maminky, Melanie Carletonové, jsem věděla, že spolu pořád nevycházel.

Startér zvedl ruku a všichni závodníci se napnuli, připravení na signál. Nastala chvíle naprostého ticha. Pak hlasitý výstřel protal vzduch a motorky vyrazily vpřed. Nico vystřelil z místa jako šíp. Jeho motorka se rozjela s ohromující rychlostí a on hbitě manévroval mezi ostatními závodníky. Každý jeho pohyb byl přesný a cílený, jako by byl s Luce Blue jedno tělo, jedna mysl.

„Ty krásó, to je nářez.“ Ki nadšeně poskakovala, zatímco mě držela za ruku. Nic jsem na to neřekla, ale v duchu jsem souhlasila. Dav kolem nás povzbuzoval závodníky, kteří se předháněli na prašné cestě.

Vytřeštila jsem oči na prudkou zatačku, ke které se nemilosrdně blížili. Dva závodníci, kteří jeli bok po boku, nezpomalili včas a vyletěli z dráhy. Kolem se rozneslo hlasité zalapání po dechu, ale já všechny

hlasy vytěsnila. Očima jsem visela jen na Nicolasovi. Naštěstí se držel vzadu a jako jediný vybral zatačku s přehledem. Ostatní s ní měli značné problémy. Přidal plyn a vyrazil kupředu. Cesta vedla do lesa, takže se nám motorkáři zanedlouho ztratili z dohledu.

„Zatím je to dost drsný, jsem celá napjatá.“ Kiana se vytáhla na špičky, jako by jí to mohlo pomoci vidět skrz stromy. Byla jen o pár centimetrů vyšší než já, ale s těmi podpatky, co si vzala, jsem k ní vzhlížela jak k nebi.

„Kdybys potřebovala, zlato, se mnou se můžeš uvolnit,“ zavrnl za námi hluboký hlas. Obě jsme se otočily k vysokému blondákovi s modrýma očima a rošťáckým úsměvem.

Moje kamarádka okamžitě nasadila takzvaný „frajky, jako jsi ty, si dávám k snídani“ výraz a založila si paže na hrudi. „Cos to řekl?“

Roztáhl rty v ten nejširší úsměv, jaký jsem kdy viděla, a rozchechtal se na celé kolo. „Měly byste vidět vaše výrazy. To byla jen prdel. Takový věci nenabízím jen tak někomu, jsem slušně vychovaný,“ prohlásil s rukou na hrudi. V druhé ruce držel růžovou helmu s králíčíma ušima. *Z jaké nory tohle stvoření vylezlo?* „Jsem Dax. A vy jste?“

Kiana se napřímila, prsa nacpaná v korzetu se tím ještě víc nadzvedla. „Ženy, které tvoje dolejšání nezajímá. Takže odprejskni, než ti ublížím.“

V Daxových očích se rozhořel plamen zvědavosti. „A jak mi ublížíš?“ Přistoupil k ní o krok blíž. Ki začala rudnout vzteky, ale to mu zjevně nebránilo v tom ji obtěžovat. „Líbíš se mi. Vzal bych si tě domů a ukázal ti Mrkvičku.“

Vyprskla jsem smíchy. *Co to řekl?* „No být tebou, mrkvičkou bych se nechlubila.“

Dax se na mě zamračil. „Proč ne? Miluju ho. Je to můj nejlepší kámoš.“

„Tak to seš fakt zoufalec,“ podotkla Ki.

Dax se ale nehodlal vzdát. „Ukážu vám fotky a změníte názor.“ Sáhł pro telefon do kapsy černé mikiny.

Kiana začala zběsile máchat rukama, až ho téměř praštila do nosu. „Ježíši ne, jdi s tím do háje. Nechceme vidět tvoje...“ Poté se ale zarazila uprostřed věty, když jí Dax před tvář podstrčil displej telefonu. Oněměle zírala na fotku a já se bála, co tak hrozného vidí, že ji to připravilo o řeč. Se samolibým úsměvem otočil Dax telefon ke mně a já se upřímně začala smát. Na fotce byl malinký šedivý králíček.

Zatřásla jsem hlavou. „Mrkvička je králík.“

„Samozřejmě. Co jste si myslely, že je?“ Jeho pohled naznačoval, že moc dobře věděl, co jsme si myslely.

„Mrkvička je roztomilý, ale to nic nemění. Vysmahni.“ Ki mě chytla za ruku, aby mě otočila čelem k dráze. „Když si ho nebudeme všímat, třeba odejde.“

Za námi se opět ozval jeho smích. „Já neodejdu, krásná neznámá.“

„Ježíši,“ zamrmlala si pod nos.

„Neřekly jste mi vaše jména,“ pokračoval, ale my ho ignorovaly, což jak se zdálo, nemělo ten správný účinek. „Dobře, budu hádat. Maya a Cara? Ne, to mi nesedí. Nicky a Kelly? Kim a Kylie? A co Sadie a Sophia?“

Ki nebyla daleko od toho vrazit Daxovi pěstí. Naštěstí se motorkáři začali vracet a jejich příjezd roztýlil jak ji, tak i toho užvaněného mamlase za námi.

Závod pokračoval a napětí rostlo. Nico se hnál vpřed. Jen jeden motorkář byl těsně před ním, ostat-

ní nejspíš zdržela lesní cesta. Okolní atmosféra mě pohltila a já cítila, jak se mi adrenalin rozlévá celým tělem. Napětí stoupalo. Zbývalo necelých sto metrů do cíle.

Nico dupl na plyn. Rychle se přibližoval k motorkáři v tmavě šedé kombinéze. Dav šílel. *Už jen pár metrů, jen kousek...* Přestala jsem dýchat.

„Jo!“ Nadšený řev museli slyšet až v New Yorku, když Nico závodníka předjel těsně před cílem.

„Seš kurva nejlepší, kámo!“ hulákal Dax a následně k nám sklonil tvář. „Dámy, můžu vám představit vítěze závodu a mého nejlepšího kámoše, Nicolase Carletona.“

Když vyslovil jeho jméno, věděla jsem, že jsem v háji. *Samozřejmě, že se s ním zná, a dokonce jsou kámoši.*

Kiana se zadusila. „Nico?“ Střelila po mně pohledem a já se chtěla vypařit. Teď už mi jistě nedá s otázkami pokoj.

„Jo,“ podivil se Dax. Zaskočilo ho, že zná tu přezdívku? Nejspíš jo. Nico mu mohli říkat jen ti, kterým to dovolil. „Vy ho znáte?“

Nicolas zastavil kousek od nás spolu s jezdcem, kterého připravil o vítězství. Naklonili se k sobě a potřásli si rukou. Nicova ramena se třásla smíchem. Zůstal sedět na motorce, když si sundal přilbu a dav, převážně ženské publikum, nanovo spustil ohlušující jekot.

Svět zpomalil. Nicolas vypadal úplně stejně a přitom jinak. Naposledy jsem ho viděla před rokem, když mi rodiče poslali fotky z oslavy Ericových narozenin. Chtěla jsem všechny fotky s ním rychle vymazat, ale z nějakého důvodu jsem na ně dokázala zírat celé hodiny.